

[Evald Kristensen.]

Behovet for yderligere sikkerhedsforanstaltninger mod sandflugt er stadig væk til stede. Også i kraft af loven om læplantning har vi mulighed for at bøde på de ødelæggelser, som sandflugten medfører. Vi har i det sidste døgn fået en forsmag på en sådan sandstorm, der har rejst sig og hærget i Vestjylland. Stormen har skabt angstelse hos mange landmænd, som stod parat til at begynde deres forårsarbejde. Mange var begyndt at strø kunstgødning ud, og de har måttet se både sand og kunstgødning flyve bort. Derfor er der endnu behov for en lovgivning af den art, som vi nu behandler.

Lovforslaget indeholder til dels en udvidelse af klitfredningens udstrækning, således at fredningens begrænsning til havklitten ikke opretholdes. Det vil sige, at der også må være revisionsmuligheder, når kystlinjen er rykket tilbage og klitternes karakter og udstrækning ændres. Ved den stigende færdsel og bebyggelse udsættes også klitstrækningen bag ved den nu fredede for sandflugt.

Lovforslaget bygger på den betænkning, som et særdeles sagkyndigt udvalg, som landbrugsministeren i 1954 nedsatte, har afgivet. Dette udvalg havde til opgave at gennemføre en revision af hele den gældende lovgivning om sandflugt og sanddæmpning. Når jeg siger et særdeles sagkyndigt udvalg, tænker jeg på, at alle landbrugets forskellige grene var repræsenteret i udvalget sammen med klitmyndighederne. Det er klart, at den erfaring, man har gjort igennem tiderne, også er overført til den nye lovgivning. Lovforslaget følger i det store og hele den gamle lovgivning. Grundejernes rettigheder er tilgodeset, og det samme gælder offentlighedens færdselsret.

Jeg vil gerne takke udvalgets medlemmer for betænkningen og også den højtærede landbrugsminister, fordi han har fremsat lovforslaget, og jeg kan på mit partis vegne

tilsige støtte til en velvillig behandling i det høje ting.

Sønderup: Jeg kan desværre ikke deltage i den lovsang, som den ærede ordfører for socialdemokratiet præsterede her for et øjeblik siden. Jeg har i de dage, der er forløbet siden lovforslagets fremsættelse, prøvet på at sætte mig ind i emnet klitfredning og sandflugtsbekæmpelse. Jeg vil ingenlunde påstå, at det har været nogen let opgave, og jeg skal vel vogte mig for at hævde, at jeg til bunds har begrebet emnet i dets helhed. Det er da naturligt, at jeg som følge heraf må sige til den højtærede minister, at han ikke kan få noget forhåndstilsagn om vor støtte ved den endelige afstemning. Vor stilling vil til sin tid være afhængig af, om vi under udvalgsarbejdet kan opnå at få skaffet klarhed, hvor vi mener det tiltrænges, og også få hidført direkte ændringer; det er navnlig det, der er det afgørende.

Hvis man læser lovforslagets bemærkninger igennem, forekommer de ret udførlige, men det kniber på sine steder og på afgørende områder at finde en afgrænsning af, hvad der har relation til det, der fremover skal være gældende, og så det, der forsvinder ved hel eller delvis ophævelse af hidtidige lovbestemmelser. I lovforslagets § 20 om ophævelse af hidtidige lovbestemmelser har man jo summeret op, hvilke områder det drejer sig om. Nu har jeg den opfattelse, at det afstedkommer megen uklarhed, når man i én lov stiller forslag om, at bestemte paragraffer i en anden lov skal udgå. I det foreliggende tilfælde griber man ind i bl. a. jagtloven og loven om mark- og vejfred. Sagførere, eller advokater, som de nu om stunder benævnes, der er vant til at holde sig à jour med den slags ting, kan til nød klare at holde rede på det, men for andre mennesker er det meget svært.

Udvidelsen af fredningsområderne samt indførelsen af periodisk revision med henblik på kystens tilbagerykning vil jo komme